31972L0230

17.6.1972 DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH L 139/28

DRUGA DYREKTYWA RADY
z dnia 12 czerwca 1972 r.
w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zasad dotyczących podatku obrotowego i podatku akcyzowego stosowanych w międzynarodowym ruchu pasażerskim

(72/230/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając dyrektywę Rady z dnia 28 maja 1969 r. [1] w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu podróżnych,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

rezolucja Rady i przedstawicieli rządów Państw Członkowskich z dnia 22 marca 1971 [2] w sprawie stopniowego osiągania Unii Gospodarczej i Walutowej we Wspólnocie przewiduje w szczególności stopniowe rozszerzanie zwolnień podatkowych udzielanych jednostkom przekraczającym granice wewnątrzwspólnotowe;

jest właściwym ułatwianie ruchu podróżnych między Państwami Członkowskimi przez zwiększanie zakresu zwolnień od podatku obrotowego i podatku akcyzowego przewidzianych w dyrektywie Rady z dnia 28 maja 1969 r.; w tym celu i aby ograniczyć kontrole, deklaracje wypełniane przez podróżnych przekraczających granice wewnątrzwspólnotowe powinny być odtąd uproszczone w przypadkach, gdy wartość lub ilość towarów w ich posiadaniu nie przekracza ich uprawnionych zwolnień celnych;

osoby zamieszkałe w pobliżu granic wewnątrzwspólnotowych oraz załogi środków transportu używanego w międzynarodowym ruchu podróżnych powinny być uprawnione do niektórych zwolnień;

w świetle problemów technicznych, które powstały w wyniku stosowania art. 6 wyżej wymienionej dyrektywy, należy zająć się niektórymi problemami dotyczącymi zwolnień od podatku w fazie sprzedaży detalicznej;

uwzględniając stopniowe ustanawianie obszaru gospodarczego o właściwościach podobnych do cechujących rynek krajowy obejmujący Wspólnotę, Państwa Członkowskie będą musiały znieść, w odniesieniu do handlu wewnątrzwspólnotowego, obowiązujące obecnie systemy obejmujące zwrot podatku od wywozu i nakładanie podatku od przywozu, oraz zwrot podatku obrotowego i podatku akcyzowego w fazie sprzedaży detalicznej;

jednakże całkowite zniesienie takich zwrotów podatku można osiągnąć tylko stopniowo; w pierwszym stadium należy ustanowić niektóre wspólne reguły mające zastosowanie do osób zamieszkałych na terenie Wspólnoty, dotyczące standardowych przypadków zwrotu podatku w fazie sprzedaży detalicznej,

---

[1] Dz.U. L 133 z 4.6.1969, str. 6.
[2] Dz.U. C 28 z 27.3.1971, str. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 2 dyrektywy Rady z dnia 28 maja 1969 r. wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1, wyrazy:

„75 jednostek rozliczeniowych”

zastępuje się wyrazami:

„125 jednostek rozliczeniowych”;

b) w ust. 2, wyrazy:

„20 jednostek rozliczeniowych”

zastępuje się wyrazami:

„30 jednostek rozliczeniowych”;

c) w ust. 3, wyrazy:

„75 jednostek rozliczeniowych”

zastępuje się wyrazami:

„125 jednostek rozliczeniowych”.

Artykuł 2

W art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady z dnia 28 maja 1969 r. otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego odnoszących się do podróżnych, mających siedzibę poza Europą, każde Państwo Członkowskie określi następujące ograniczenia ilościowe dotyczące zwolnień od podatku obrotowego i akcyzowego następujących towarów:

	I *Ruch między państwami trzecimi i Wspólnotą*	II *Ruch między Państwami Członkowskimi*
a) wyroby tytoniowe		
papierosy	200 sztuk	300 sztuk
lub		
cygaretki (cygara o maksymalnej wadze 3 g każde)	100 sztuk	150 sztuk
lub		
cygara	50 sztuk	75 sztuk
lub		
tytoń fajkowy	250 g	400 g
b) napoje alkoholowe		
— napoje destylowane i napoje spirytusowe o zawartości czystego alkoholu przekraczającej 22 %	1 standardowa butelka (0,7–1 l)	do łącznej ilości 1,5 l
lub		
— napoje destylowane i napoje spirytusowe oraz aperitify na bazie wina lub alkoholu o zawartości czystego alkoholu nieprzekraczającej 22 %; wina musujące, likiery	do łącznej ilości 2 litrów	do łącznej ilości 3 litrów
oraz		
— wina niemusujące	do łącznej ilości 2 l	do łącznej ilości 3 l
c) perfumy	50 g	70 g
oraz		
wody toaletowe	1/4 l	3/8 l
d) kawa	500 g	750 g
lub		
ekstrakty i esencje kawy	200 g	300 g
e) herbata	100 g	150 g
lub		
ekstrakty i esencje herbaty	40 g	60 g”

Artykuł 3

W art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady z dnia 28 maja 1969 r. otrzymuje brzmienie, a dawne ust. 2 i 3 otrzymują oznaczenia odpowiednio ust. 6 i ust. 7:

„1. Państwa Członkowskie mają prawo do obniżenia wartości lub ilości towarów podlegających zwolnieniu, do jednej dziesiątej wartości lub ilości przewidzianych w art. 2 i 4 ust. 1, kolumna II, gdy towary takie przywożone są z innego Państwa Członkowskiego przez osoby zamieszkałe w strefie przygranicznej Państwa Członkowskiego przywozu lub strefę przygraniczną Państwa Członkowskiego sąsiadującego, przez pracowników strefy przygranicznej lub przez załogi środków transportu używanych w międzynarodowym ruchu pasażerskim.

Jednakże uprawnienie do zwolnień w zakresie wymienionych towarów może być następujące:

a) wyroby tytoniowe

papierosy	40 sztuk
lub	
cygaretki (cygara o maksymalnej wadze 3 g każde)	20 sztuk
lub	
cygara	10 sztuk
lub	
tytoń fajkowy	50 g

b) napoje alkoholowe

— napoje destylowane i napoje spirytusowe, o zawartości czystego alkoholu przekraczającej 22 %	0,25 litra
lub	
— napoje destylowane i napoje spirytusowe, oraz aperitify na bazie wina lub alkoholi o zawartości czystego alkoholu nieprzekraczającej 22 %; wina musujące, likiery	0,5 litra
oraz	
— wina niemusujące	0,5 litra

2. Państwa Członkowskie mają prawo ustanowić większe ograniczenia wartości lub ilości dotyczące zwolnień towarów przywożonych z państwa trzeciego przez osoby zamieszkałe w strefie przygranicznej, przez pracowników strefy przygranicznej lub przez załogi środków transportu używanych w ruchu podróżnych między państwami trzecimi i Wspólnotą.

3. Państwa Członkowskie mają prawo ustanowić większe ograniczenia wartości lub ilości dotyczące zwolnień towarów przywożonych z innego Państwa Członkowskiego przez członków sił zbrojnych Państwa Członkowskiego, łącznie z personelem cywilnym oraz małżonkami i dziećmi pozostającymi na ich utrzymaniu, stacjonujących w innym Państwie Członkowskim.

4. Ograniczenia określone w ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoby tam określone przedstawią dowody, że udają się one poza strefę przygraniczną lub że wracają ze strefy przygranicznej sąsiadującego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.

Ograniczenia te, jednakże w dalszym ciągu mają zastosowanie do pracowników strefy przygranicznej oraz załóg środków transportu używanych w międzynarodowym ruchu podróżnych, gdy przywożą towary podróżując w czasie pracy.

5. Dla celów ust. 1, 2 i 4:

— »strefa przygraniczna« oznacza strefę, która w linii prostej nie przekracza 15 kilometrów od granicy Państwa Członkowskiego. Każde Państwo Członkowskie musi jednakże włączyć w swoją strefę przygraniczną lokalne okręgi administracyjne, których choćby część terytorium leży w takiej strefie;

— »pracownik zatrudniony w strefie przygranicznej« oznacza każdą osobę, której normalna działalność wymaga przekraczania granicy w jego dniach pracy."

Artykuł 4

W art. 6 dyrektywy Rady z dnia 28 maja 1969 r. wprowadza się następujące zmiany:

a) tekst tego artykułu otrzymuje oznaczenie ust. 1;

b) dodaje się następujące ustępy:

„2. Bez uszczerbku dla zasad dotyczących sprzedaży dokonywanej w sklepach na terenie lotnisk pod kontrolą celną i na pokładzie samolotu, Państwa Członkowskie mają prawo zezwolić, w odniesieniu do sprzedaży detalicznej, w przypadkach i zgodnie z warunkami określonymi w ust. 3 i 4 na zwrot podatku obrotowego od towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych opuszczających Państwo Członkowskie. W odniesieniu do podatku akcyzowego nie może być udzielony żaden zwrot.

3. W odniesieniu do podróżnych, których stałe lub zwyczajowe miejsce zamieszkania znajduje się poza Wspólnotą, każde Państwo Członkowskie ma prawo ustanowić ograniczenia i określić warunki stosowania zwrotu podatku.

W odniesieniu do podróżnych, których stałe lub zwyczajowe miejsce zamieszkania lub miejsce pracy znajduje się w Państwie Członkowskim, zwrot podatku może być dokonany tylko w odniesieniu do przedmiotów, których wartość jednostkowa, łącznie z podatkiem, przekracza kwotę określoną w art. 2 ust. 1.

Państwa Członkowskie mają prawo zwiększyć te kwotę. Mogą one ponadto wyłączyć swoich rezydentów z tego przywileju lub tego zwrotu podatku.

4. Zwrot podatku jest uzależniony:

a) w przypadkach określonych w ust. 3 akapit pierwszy, od przedstawienia egzemplarza faktury lub innego odpowiedniego dokumentu, potwierdzonego przez urząd celny eksportującego Państwa Członkowskiego, w celu poświadczenia faktu wywozu tych towarów;

b) w przypadkach określonych w ust. 3 akapit drugi, od przedstawienia egzemplarza faktury lub innego odpowiedniego dokumentu, potwierdzonego przez urząd celny Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce ostateczny przywóz lub przez inne władze tego Państwa Członkowskiego właściwe w sprawach podatku obrotowego.

5. Dla celów niniejszego artykułu:

— »stałe lub zwyczajowe miejsce zamieszkania« oznacza miejsce wymienione jako takie w paszporcie, dowodzie tożsamości lub, przy ich braku, w innym dowodzie tożsamości uznawanym jako ważny przez wywożące Państwo Członkowskie;

— »przedmiot« oznacza rzecz lub grupę rzeczy normalnie tworzących całość."

Artykuł 5

Po art. 7 dyrektywy Rady z dnia 28 maja 1969 r., dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Państwa Członkowskie podejmują, w ramach wewnątrzwspólnotowego ruchu podróżnych, niezbędne kroki dla umożliwienia podróżnym potwierdzenia w sposób dorozumiany lub w drodze zwykłego zgłoszenia ustnego, że przestrzegają oni dozwolonych ograniczeń i warunków uprawnień do zwolnień."

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki wymagane dla przestrzegania:

— artykułów 1, 2, 3 i 5 niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 lipca 1972 r.;

— artykułu 4 niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1973 r.

2. Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o środkach, które przyjęło w celu wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy.

Komisja przekazuje te informacje pozostałym Państwom Członkowskim.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1972 r.

W imieniu Rady

J. DUPONG

Przewodniczący